

zřídil (viz rozhodnutí Gl. U. čís. 15021). Nesporno jest, že dosavadní plot jest již sešlý a tak chatrný, že jím drůbež volně prochází; je mimo to, jak zjistil první soud, nakloněn ke straně pozemku žalované strany a jest na některých místech bez tyček. Ať tedy již starý plot postavili žalobci, po případě jich předchůdci sami, nebo za pomoci a spolupůsobení předchůdců žalovaných v držbě jich usedlosti, nastává žalovaným povinnost, by na pravé straně své zahrady sešlý plot, pokud stojí na jich půdě aneb na rozhraní obou zahrad, vlastním nákladem opravili, po případě znovu zřídili, tam však, kde plot dosavadní nestojí na jich zahradě, nýbrž na zahradě žalobců, svou zahradu ohraničili, to jest zřídili vlastním nákladem plot po pravé straně svého domu. Z toho, že žalobci, pokud se týče jich předchůdci, zřídili oplocení i na levé straně svého domu, nelze vyvozovati, že žalobci vzali na se trvalé břímě, plot ten pro vždy udržovati v dobrém stavu. Ustanovení první a druhé věty Šu 858 obč. zák., že vlastník není povinen, znovu postaviti svůj zbořený plot, že tak musí učiniti jen tehdy, mohla-li by vzejíti vzniklým takto otvorem sousedu škoda, týče se jenom plotu po levé straně vchodu domovního, pokud jej vlastník dobrovolně nechává státi, neboť sousedu nepřisluší právo, svémocně provésti v cizím plotě nějaké změny, kdežto třetí věta Šu 858 obč. zák. mu ukládá bezvyjimečně potřebné uzavření a oddělení jeho prostoru od prostoru cizího po pravé straně domu (srovnej čís. 2080 Sb. n. s.). Že plot, postavený předchůdci žalobců, není nedílným spoluvlastnictvím obou sousedů, jak uznal soud odvolací, plyne z té okolnosti, že jest vystaven, jak nesporno, větším dílem na zahradě žalobců (§ 417 obč. zák.) a nikoliv na rozhraní obou zahrad (§ 854 obč. zák.). Neposoudil tudíž odvolací soud věc po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) správně, když z důvodu spoluvlastnictví plotu žalobu zamítl.

Čís. 4892.

Zažaloval-li věřitel spoludlužníky, nežádaje, by odsouzení byli rukou společnou a nerozdílnou, nezřekl se tím jejich solidární zodpovědnosti a nevadí právoplatný rozsudek, jímž spoludlužníkům uloženo, platiti podle hlav, napotomní žalobě o placení další části dluhu z důvodu solidární zodpovědnosti.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1925, Rv II 124/25.)

Žalobce žaloval původně Arnošta a Angela L-ovy o zaplacení 4.880 Kč 90 h. Žalobě bylo právoplatně vyhověno v ten rozum, že Arnošt a Angelus L-ovi byli odsouzeni k zaplacení žádané pohledávky každý polovicí. Žalobě, již domáhal se žalobce na Angelu L-ovi zaplacení druhé polovice (2.440 Kč) dluhu, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o .

d ů v o d ů:

Po stránce právní posoudil odvolací soud věc správně. Nesprávnost shledává dovolatel v tom, že nižší soudy neshledaly opodstatněnou ná-

mitku věci rozsouzené. Rozsudkem okresního soudu ze dne 5. dubna 1922, který byl vyššími soudy potvrzen, byli odsouzeni Arnošt a Angelus L. k zaplacení 4.880 Kč 90 h každý polovici, ježto odsouzení solidární nebylo navrženo a soudy neobíraly se ani otázkou, zda jde o dluh solidární, nerozhodly o ní v tomto sporu, aniž o tom, zda za druhou polovici dluhu také Angelus L. solidárně ručí. Nebylo tedy oním rozsudkem rozhodnuto o nároku žalobce na zaplacení druhé polovice dluhu proti Angelu L-ovi, nýbrž jen o jedné polovici vůči němu. Žaluje-li tedy nyní Arnošt K., by mu Angelus L. zaplatil druhou polovici, neuplatňuje téhož předmětu, nýbrž zaplacení další druhé polovice dluhu vůči němu. Není zde tedy totožnosti předmětu sporu, jehož se k obraně rozepře rozsouzené vyhledává. Nárok žalobní v původním smyslu byl ztráven jen ohledně polovice dluhu, vůči žalovanému tehdy uplatněné, jen na tuto polovici zněl žalobní návrh. Jinak by tomu ovšem bylo, kdyby byl návrh zněl na celé plnění solidární a žalovaný byl odsouzen jen k polovici, ježto v takovém případě by bylo rozhodnuto o celém nároku a o solidaritě tehdejších žalovaných. Tomu však tak není. Právě-li se v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. dubna 1924, Rv II 222/24, čís. sb. n. s. 3760, že oním rozsudkem okresního soudu byla právoplatně stanovena povinnost dlužníků vůči věřiteli, je to správné, ale žalovaný nemůže z toho pro sebe nic vyvozovati, ježto tehdy se rozhodovalo jen o děleném dluhu a o tom, pokud nynější žalovaný ručí za polovici, nikoli o tom, zda ručí za dluh celý solidárně, ježto o takové rozhodnutí nebylo žádáno žalobním návrhem. Proto nebyl ztráven žalobou žalobní nárok proti Angelu L-ovi ohledně druhé polovice dluhu (§§ 891, 893 obč. zák. a nález čís. 3804 Glaser-Unger nová řada). Nelze také přisvědčiti dovolateli, že žalobce vzdal se práva žádati druhou polovici solidárního dluhu na žalovaném, navrhnuv v původním sporu odsouzení dělené a nikoliv odsouzení solidární. Z pouhého opomenutí nelze beze všeho souditi, že žalobce tehdy měl úmysl vzdáti se solidárního ručení za celý dluh proti žalovanému, když tomu jinak nic nesvědčí (§ 863 obč. zák.).

Čís. 4893.

Zásada ručení za výsledek není v platném právu obecně uznána. Pokud jest přičítati šoferovi zavinění, že neužil všech prostředků, by zamezil smyk poštovního autobusu po náledí.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1925, Rv II 136/25.)

Státní poštovní autobus, jezdící na trati B. V., dostal na zledovatělé, prudce se svažující státní silnici smyk a zvrátil se. Při tom bylo poraněno několik cestujících, mezi nimi i žalobkyně. Žalobní nárok proti poštovnímu eráru o náhradu škody nebyl uznán procesním soudem první stolice důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.